15/10/2024

Τα παιδιά όταν νιώθουν αγάπη και δικαιοσύνη, αποβάλλουν τη βία

/ Γνώμες

Η κοινωνία παρατηρεί επαναλαμβανόμενα καθημερινά τις μέρες αυτές, «σοκαρισμένη» και «έκπληκτη», αυτά που θα έπρεπε από καιρό να αναμένει: μαθητές, να ξυλοκοπούν τους καθηγητές τους και να βασανίζουν συμμαθητές τους, με μαχαίρια, φωτιές, λοστούς κι ό, τι άλλο μπορεί κανείς να φανταστεί . Όμως, το νερό για την παράλογη αυτή πραγματικότητα που ζούμε, έχει μπει στο αυλάκι, νωρίτερα:

- Νικόλαος Κοτοπούλης, Δάσκαλος MSc – Θεολόγος

1. Αρκετοί γονείς, αν και επιθυμούν την πρόοδο των παιδιών τους (να υπάρχει τάξη στην Τάξη, να προσηλώνονται οι μαθητές στο μάθημα, να απουσιάζει η βία,

να ολοκληρώνεται η ύλη χωρίς απώλεια διδακτικού χρόνου, να υπάρχει συνεργασία των υποομάδων των μαθητών κ.ά.), υπονομεύουν όλο και περισσότερο την πρόοδο αυτή, ακουσίως, μάλλον από άγνοια, υποβάλλοντας 10 έμμεσα ή άμεσα «ου» προς τους εκπαιδευτικούς: «ου παρατηρήσεις», «ουκ επιπλήξεις», «ου θίξεις», «ουκ αυστηροκοιτάξεις», «ου συμβουλεύσεις δημόσια», «ου φωνάξεις», «ου χτυπήσεις το χέρι στην έδρα», «ου τιμωρήσεις», «ου ζητήσεις ευθύνη γονέα», «ου βάλεις βαθμό μικρότερο του 20 ή του 10, αναλόγως τη βαθμίδα» (Και μπορεί το παιδί τους το προηγούμενο βράδυ να έχει παίξει ηλεκτρονικό παιχνίδι ρεαλιστικής βίας).

2. Ταυτόχρονα, συχνά, τα παιδιά-θύτες (που ασκούν βία για μια απλή παρατήρηση παράβασης κανονισμού του σχολείου) ασκούν πραγματική διοίκηση στο σπίτι τους, κάνοντας ό, τι θέλουν , όποτε θέλουν, με τους γονείς τους ανήμπορους παρατηρητές. Εν συνεχεία, επεκτείνουν τη συνήθεια και ρουτίνα αυτή στο σχολείο, με τη σιωπηρή ανοχή των γονιών τους, οι οποίοι παρακολουθούν αδιαμαρτύρητα τις επιθυμίες των παιδιών τους «για να μην τα πληγώσουν», ενώ μερικοί εξ αυτών ασκούν βία οι ίδιοι.

3. Τα παιδιά αυτά -όπως όλα τα παιδιά- εκτός από θετικές εμπειρίες, αναπνέουν την κοινωνική ανισότητα, την παγκόσμια βία και αδικία, την υποκρισία, τη συμβατικότητα, την εμπαθή ζωή, τα πρότυπα δύναμης και χρήματος, τα διαδικτυακά παιχνίδια βίας κάθε μορφής (για τα οποία αποδίδεται ΦΠΑ στο Κράτος) και επιπλέον παραμελούνται σε πολύωρη χρήση οθονών με ανούσιο έως επικίνδυνο περιεχόμενο, στερούμενο αξιακού πλαισίου, με αποτέλεσμα να ωθούνται σύμφωνα με έρευνες, σε αντικοινωνικές συμπεριφορές, βία, μοναξιά, και κατάθλιψη.

4. Μέτρα καταστολής της βίας των ανηλίκων όπως κοινωνική εργασία και διοικητικά πρόστιμα, λίγο θα μπορούσαν να αποδώσουν γιατί δεν αντιμετωπίζουν ούτε προλαμβάνουν την αιτία της βίαιης συμπεριφοράς που είναι κυρίως μια: η μη ικανοποίηση της ανθρώπινης ανάγκης για αγάπη και δικαιοσύνη. Αυτές θα πρέπει να είναι οι βασικές αρχές που θα διέπουν τον κανονισμό λειτουργίας των σχολείων.

5. Είναι ανάγκη, οι γονείς και εκπαιδευτικοί, να ασκούμαστε στην υπέρβαση του ατομισμού – εγωισμού, να προσεγγίζουμε τα παιδιά με συνεργασία σχολείου-οικογένειας – αφιερώνοντας προσωπικό χρόνο, κόπο, σκέψη. Να βλέπουν τα παιδιά στα μάτια μας και στις πράξεις μας, ότι τα αγαπάμε αληθινά και δίκαια, ότι νοιαζόμαστε πραγματικά γι αυτά, για την ύπαρξή τους, γι αυτό που είναι. Να τα προσεγγίζουμε υπομονετικά, διαπροσωπικά, με ταπεινότητα, διάλογο, ενσυναίσθηση, σεβασμό , ενδοσκόπηση, αυτοκριτική, αξιοποιώντας τις συμβουλευτικές, ψυχολογικές και παιδαγωγικές υπηρεσίες που παρέχει η πολιτεία.

6. Οι γονείς, με ένα νανούρισμα, ένα τραγούδι, ένα τρυφερό βλέμμα, ένα βιβλίο, μια αγκαλιά, με το παράδειγμά τους (με αγάπη και συνεργασία μεταξύ τους) να υποστηρίζουν καθημερινά το πλαίσιο και το όραμα που δίνουν στα παιδιά τους. Να τους εξηγούν τις δυστοπίες που έχουν μπροστά τους (όπως για παράδειγμα τη δυστοπική προοπτική ζωής, που δόθηκε στην πρόσφατη τελετή λήξης των Ολυμπιακών αγώνων στο Παρίσι) και το πώς να τις αντιμετωπίσουν, με θάρρος, δύναμη και πίστη στις δυνάμεις τους, στη γονεική βοήθεια, και στη βοήθεια του Θεανθρώπου Χριστού, με σεβασμό στους δασκάλους τους, αξιοποιώντας τους γύρω τους προσωποκεντρικά, υπαρξιακά ως ευκαιρίες για αυτοβελτίωση και καλύτερη ποιότητα ζωής.

7. Τα παιδιά αποζητούν αγάπη και δικαιοσύνη, που όταν τους δίνονται, νιώθουν ευτυχισμένα.

Βιβλιογραφία

Δημάκος, Ι., Κοτοπούλης, Ν., (2010). Ο ρόλος του εκπαιδευτικού στη Συμβουλευτική γονέων μαθητών με μαθησιακές δυσκολίες. Επιθεώρηση Συμβουλευτικής και Προσανατολισμού. 90-91, σσ. 297-305, Μάρτιος – Ιούνιος.
Κόκκος, Α., Λιοναράκης, Α., (1998). Ανοικτή και εξ αποστάσεως εκπαίδευση, Τόμος Β, Σχέσεις Διδασκόντων-διδασκομένων. Ε.Α.Π, Πάτρα.
Κόκκος, Α., (2008). Οι εκπαιδευτικές τεχνικές. Σε Δ., Βαλάκας, Ι., Γιαννακοπούλου, Ε., Γκιάστας, Ι., Κόκκος, Α., Τσιμπουκλή, Α. (1999). Εισαγωγή στην Εκπαίδευση Ενηλίκων, Τόμος Δ΄, Εκπαιδευτικές Μέθοδοι – Ομάδα Εκπαιδευομένων. Ε.Α.Π, Πάτρα.
Κόκκος, Α., a, (1998). Στοιχεία επικοινωνίας. Σε Κόκκος, Α., Λιοναράκης, Α., Ανοικτή και εξ αποστάσεως εκπαίδευση, Τόμος Β, Σχέσεις διδασκόντων-διδασκομένων. Ε.Α.Π, Πάτρα.
Κωστόπουλος, Κύριλλος., Δρ. Θεολογίας, 1. (2004). Παρεμβάσεις και υπερβάσεις – Παιδαγωγικά και Κοινωνικά θέματα. Πάτρα. – 2. (2024) Ανάγκη επαναπροσδιορισμού της Παιδείας μας, άρθρο σε εφημερίδα ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ, Πάτρα, 6-10-2024 και εφημερίδα ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΟΣ, Πάτρα, τ. 886, 12-10-2024.
Goleman, D., (1998). Η Συναισθηματική Νοημοσύνη. Γιατί το «EQ» είναι πιο σημαντικό από το «IQ»; Αθήνα : Ελληνικά Γράμματα.
Jarvis, P., (2004). Συνεχιζόμενη εκπαίδευση και κατάρτιση : Θεωρία και πράξη. Αθήνα: Μεταίχμιο.
Rogers, Α., (1999). Η Εκπαίδευση Ενηλίκων, Τόμος Β, Αθήνα : Μεταίχμιο.

Πηγή: pemptousia.gr